No. 71. 184

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 14 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Ils ne font que remuer tout autour d'eux leur impuissance.

Verwondering en verbazing heeft onder de Nederlandsche Hervormde gemeenten het adres verwekt der Synodale commissie der Nederl. Hervormde kerk. Verwondering over de mogelijkheid dat in de hoofden van mannen, die men algemeen hield voor uitmuntende in kennis, schranderheid en verlichting zoo verregaande domheid, zoo luttel doorzigt, zoo onbeperkt domperianisme huisvest. Verbazing uit hoofde van het jesuitisme waarmede zij door de vleijendste lofspraak, het voortdurend in stand houden eener verafschuwde slavernij afbedelt. Zij verklaart zich tegen vrijheid van godsdienst, vrijheid van onderwijs, vrijheid van vereeniging. Tegen vrijheid van godsdienst, « omdat daardoor eene wijde deur voor het verspreiden en inscherpen van zedelooze grondstellingen en onchristelijke denkbeelden wordt opengezet ;" — welk eene schaamtelooze imputatie tegen alle Roomsch-Katholieken! Koesteren en openbaren deze dan, sedert zij, niet gekneld door de slaafsche banden, met welke de Synodale commissie de Nederl. Hervormde kerk boeide, bij de door hen gehandhaafde en bij de bestaande grondwet gewaarborgde vrijheid van godsdienst, zedelooze en onchristelijke denkbeelden? moeten de voorzeker onchristelijke, Joden zoo maar door eene pennestreek van de (christelijke?) Sydodale commissie voor zedeloozen worden verklaard? — « omdat door alle godsdienst *openbaar* uitteoefenen, religie-haat en burgertwist zal worden opgewekt," — geeft de commissie door haar adres geen volslagen bewijs van hare liefde voor religie-haat en burgertwist? — « die ligt in burgeroorlog uitbarst ;" — Is het schandaal te Leiden, door voorstanders der beginselen der Synodale commissie verwekt niet reeds een begin van zoodanigen burgeroorlog, welks voortgang God verhoede! ? — « door aan de kerkgemeenten die *vrye* keus harer leeraren te geven, en het regt van briefwisseling met hare hoofden ;" — Is het dan wenschelijker, dat de gemeenten eenen hun opgedrongen leeraar ontvangen en van het voorregt beroofd worden, om hare belangen te verdedigen en te handhaven? — « waardoor het *placet*, dat onvervreemdbaar regt des Konings (hoe sluw!), ten vorige jare door de Staten-Generaal, met overgrootte meerderheid, krachtig gehandhaafd, waardoor de koninklijke sanctie." — Waarom niet de pauslijke? — « alsmede de koninklijke approbatie in eens vernietigd, de band, die de Hervormde kerk weldadig en naauw aan den staat bindt, verscheurd," — hoe diep moet de slaaf niet gezonken zijn, die zijne naauwe banden zoo plesierig en weldadig vindt? — « en de geheele inrigting dier kerk, die, onder de tegenwoordige grondwet en bij hare tegenwoordige organisatie, gedurende meer dan dertig jaren, mogt welvaren en bloeijen (?) uit haar verband gerukt wordt."

« Wij erkennen geen *onvervreemdbaar* regt dan dat des volks, om zich eene grondwet te geven overeenkomstig zijne belangen; geene suprematie eens Konings over het geweten, en verafschuwen den dwang, die door een koninklijk *placet*, in zaken van godsdienst, op een of ander kerkgenootschap zou worden gelegd. Wij willen God eeren naar onze innerlijke overtuiging en niet naar den dwang door eene kruipende en slaafsche synodale commissie afgebedeld.

De commissie zegt verder te betreuren, « dat het onderwijs geheel vrij gelaten wordt, *zonder* regeling door de wet." Wij lezen in het ontwerp, art. 183. « De inrigting van het publiek onder-« wijs wordt, met eerbiediging van ieders gods-« dienstige begrippen, *door de wet geregeld.* — « Het geven van onderwijs is vrij, behoudens het « onderzoek naar de bekwaamheid (wij zouden hier « bij gevoegd wenschen « en de zedelijkheid") « des onderwijzers en het toezigt der overheid, « beide *door de wet te regelen.*" En in het ver-« slag Xde hoofdstuk: « Publiek onderwijs is « dat, hetwelk van overheidswege wordt gegeven. « Dit mag echter het algemeene regt om anderen « te onderrigten niet hinderen, onder voorwaar-« de slechts, dat hij, die van onderwijs zijn be-« roep wil maken, *aan die proeven van bekwaam-« heid en aan zoodanig toezigt onderworpen zy*, « welke aan het publiek eenige zekerheid schen-« ken, dat de hoogste belangen van het opko-« mend geslacht niet aan onwaardige handen wor-« den vertrouwd." — Zeggen wij nu te veel, indien wij het voor jezuitisme verklaren, op de leugenachtige assertie « zonder regeling door de wet," de woorden te laten volgen, « welke bepaling, met éénen slag, de schoonste parel aan Uwer Majesteits kroon verbrijzelt, en den roem en het sieraad van Nederland en de zedelijke kracht van het zelfstandig volksbestaan der natie vernietigt." Indien de commissie niets beters tegen vrijheid van onderwijs weet intebrengen, zij zende dan eene acte van adhaesie aan prof. HOFSTEDE DE GROOT, in wiens bekrompenheid van geest zij ruimschoots blijkt te deelen.

Al verder: « dat het regt van collatie zonder schadeloosstelling, met ééne pennestreek, wordt weggenomen; een regt, dat hoogst weldadig voor de gemeente moet worden beschouwd, als het — pudeat adsentationis caninae! — op zulk eene liberale en verstandige wijze wordt uitgeoefend, zoo als Uwe Majesteit daarin gedurende de laatste jaren, is voorgegaan ;" — het is inderdaad te verwonderen, dat de commissie niet pleit en bidt en smeekt voor het behoud van alle heerlijke regten; dat zij geene jubeltoonen aanheft, om al wat middeleeuwsch is, al wat onderdrukking en vrijheidsmoord ademt, te verheerlijken en de bestendiging van dergelijke, met den geest des tijds onbestaanbare, regten, voor hare bedekte en gekunstelde theocratie tracht te erlangen.

Nog meer: « dat ook het regt, om zich te vereenigen, hetwelk het regt tot vrije vergadering insluit, aan geene bepalingen, dan tot verzekering der publieke orde, zou worden onderworpen, al zou ook de publieke welvaart daaronder te gronde gaan," — wij wenschen wel te weten van de synodale commissie, uit welke praemisse zij de conclusie maakt, dat uit het regt van vrije vereeniging zou voorspruiten, dat, zelfs bij verzekering der handhaving der publieke orde, de publieke welvaart daaronder zou te gronde gaan. Dergelijke hersenschimmen kunnen niet opkomen dan in een brein, waar het werkelijk schemert, en, dat het brein der synodale commissie ganschelijk door de vrees voor het verlies harer theocratie verward en voor alle degelijke redenering onvatbaar geworden is, bewijst het adres door haar aan Z. M. en aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal opgezonden.

Zoo beschouwen wij dit gansche adres als laatste stuiptrekkingen der behoudspartij.

De volkswensch heeft zich reeds zoo luid en zoo degelijk, geopenbaard, dat de behoudspartij het niet meer waagt, tegen eene grondwetsherziening op ruime schaal, zelfs niet eens tegen regtstreeksche verkiezingen te velde te trekken. Wat valt er derhalve voor haar nog te verrigten, om de bevrijding van Nederland uit het juk van kerkelijke en wereldlijke aristocratie zoo veel mogelijk te vertragen; ja welligt, onder begunstiging van deze of gene, bij de reactionnairen gehoopte, restauratie of tegen-omwenteling in eenig land van Europa, geheel de verwachting der natie te verijdelen?

Men schijnt aan de liberalen toe te roepen: *vous aurez la petite guerre.* Men zoekt hier en daar artikelen van de ontworpen grondwet op; bij voorkeur de zoodanige, waartegen men meent predikanten en schoolonderwijzers het best in het harnas te kunnen jagen; de predikanten vooral zoekt men aan het hoofd der reactionnaire beweging te stellen en de alarmkreet: *de Hervormde kerk* en het lager onderwijs zijn in gevaar moet het *middel* zijn tot bereiking van het *verborgen* doel; namelijk, de emancipatie des volks, de regtstreeksche verkiezingen te vertragen, door allerlei struikkelblokken op te werpen, die aan de Staten-Generaal gelegenheid zullen geven tot langwijlige discussien. Daartoe brengt men,

HET HOTEL DER INVALIDEN.

(Vervolg van No. 69.)

Mevrouw Charles had eene buiging gemaakt, zonder er iets bij te voegen, en Napoleon had, toen hij dit antwoord begon, met zachtheid gegrimlacht; maar bij de laatste woorden, had zijn gelaat eene ernstige en verhevene uitdrukking aangenomen, en terwijl hij de hand aan zijn hoed bragt, ging hij uit de linnenkamer, hare bewoonsters gelukkig en bekoord door deze verschijning achterlatende.

Het was in de infirmerie, waarheen hij zijne schreden wendde, dat den keizer eene dier verschrikkelijke indrukken was bewaard, die zijne edele ziel diep moesten aandoen, zoowel als soldaat, als vorst, als staatsman. Op het oogenblik dat hij er in ging, scheen hij te aarzelen; hij scheen te vreezen dezen drempel te overschrijden binnen welken een treurig schouwspel zich zekerlijk voor zijne oogen zou vertoonen ...... Hij trad binnen; maar zij, die nabij hem waren, en die op hem letteden, zagen hem verbleken, toen zijne blikken deze driedubbele rij van bedden ontmoetten, waarop zoo vele braven hun leven eindigden. Niets kan, in de infirmerie der invaliden, de zorg der geneesheeren en de voorkomendheid der oppassers, indien het niet de vastheid der zieken is, evenaren. Zou het zijn, dat zij allen, die gezuiverd zijn door twintig bloeddoopen, deze wereld verlaten, als zeker van diegene, in welke zij zullen overgaan? ... Wij zouden het niet kunnen zeggen; maar altijd blijft het waar, dat niets zamengetrokkens, noch iets stuiptrekkends zich op het gelaat der stervenden voordoet.

Napoleon ging regt af op een zieke, dien hij van verscheidene personen omringd zag, onder welke de abt Pichot zich deed opmerken, die de laatste oogenblikken van een meer dan honderdjarigen onderofficier bijstonden. Deze invalide had al de veldtogten van Lodewijk XV bijgewoond, zonder ooit de minste wonde te hebben gekregen: de ouderdom alleen had hem langzaam op dit lijdensbed geworpen. Zijne weenende kleinkinderen lagen geknield aan het bed van den zieltogenden, want de doctor had er zich van verwijderd, met aan den priester te zeggen:

– Deze man heeft thans alleen met u te doen!

De keizer naderde den ouden soldaat, en ontblootte zijn hoofd, en toen de abt Pichot, door de oppassers geholpen, het afgeleefde ligchaam van den stervenden wat ophief, en toen hij, die zelven onder den last der jaren gebukt ging, zich bukte, daartoe door twee der omstanders ondersteund, om de heilige sacramenten aan den stommen mond te geven; die dezelve afsmeekte met een goddelijken blik, zoude men gezegd hebben, dat dit tooneel de communie van den heiligen Jeromus, het meesterstuk van den Dominikaner, in waarheid voorstelde. Napoleon had zich, even als al de anderen, die tegenwoordig waren, gebogen, en toen hij het hoofd ophief; kon men duidelijk op zijne bleeke wangen zien, dat twee tranen uit zijne oogen waren geloopen, onder de korte, maar vrome plegtigheid; want hij ook zeide vijftien jaren later en op de goddelijke barmhartigheid vertrouwende, tot zijnen aalmoezenier, den abt Bignani, op zijn sterfbed op Sint-Helena: Al de wetenschap van het leven is wel te leeren sterven.

Napoleon verliet de infirmerie, zonder een woord te zeggen; maar in het portaal gekomen, kneep hij eensklaps den arm des maarschalk, en zeide hem zachtjes:

– Het was mij aanstonds, als of ik nog het laatste afscheid mijns vaders ontving!

Toen zij de trappen afgingen, zeide de gouverneur hem, dat de oude onderofficier sedert vijftien maanden ziek lag, en dat hij in dien tijd, orgaan voor orgaan, stuk voor stuk had zien sterven, zonder in zijn bed eene houdbare ligging te kunnen vinden, die hem een oogenblik verademing van zijn lijden verschafte.

– En dat noemt men dan een schoonen dood! zeide Napoleon tot Rapp, die naast hem ging; wat is dan toch een verschrikkelijke dood?

– Sire, wel zeker die, dien Uwe Majesteit zoo even heeft bijgewoond.

– Ja eenen schoonen dood sterven, dat is, als een kanonskogel u ter neder werpt, zonder dat ge pijn of benaauwdheid gevoelt.

– Ik hoop, hernam Rapp, dat ik niet anders zal eindigen.

– En ik wensch het!

– Sire, wel verpligt, zeide Rapp, met eene ligte hoofdbuiging.

– Zot! antwoordde Napoleon, ik spreek van mij zelven.

Ondertusschen was op het leven dat op het plein van het hotel weêrklonken had, het opstaan overal gevolgd. Weldra werden die invaliden, die reeds sliepen, met schrik weder wakker, zoo als in het veld, bij een onverwacht alarm, toen ze hoorden, dat hun keizer in hun midden was; voor ditmaal waren ze doof geweest voor de stem hunner superieuren, voor de reglementen van orde, en allen hadden hunne kamers verlaten, om zich op de pleinen te verspreiden, onder het geroep van: Leve de keizer!" In een oogenblik zag Napoleon zich omringd, zich gedrongen door zijne invaliden, die tot hem, de eenen hunne armen, doorploegd door het ijzer der veldslagen, de anderen hunne toortsen, die den gang aan hunnen beminden bevelhebber moesten verlichten, verhieven. Het was slechts een eenstemmig gejuich, doormengd van wenschen en zegeningen. Het was te doen, om maar het digste bij Napoleon te komen; het was te doen, om hem door een enkel woord, eene zege, eene overwinning te doen herinneren « Mijn keizer," riepen zij, door elkander, « ik was met u te Poalow! Bij den overtogt van den St. Bernard! Denkt gij nog aan dien van Trebia? Gij hebt bij Aboukir tot mij gesproken! Ik heb mijn brood met u gedeeld bij Roveredo! Ik heb uw hoed bij Marengo opgeraapt! Ik was bij Austerlitz!" Napoleon grimlachte op de herinneringen dezer geïmproviseerde Xenophons, en poogde een ieder te antwoorden, terwijl hij zich van alle kanten onderrigtte, of zij tevreden waren en of zijne vaderlijke bedoelingen op het stipst waren nagekomen.

(Vervolg hierna.)

schoon de poging tot verkrijgen van onderteekenaars bij velen schipbreuk lijdt, een aantal deels heviger, deels flaauwer gestelde petitien in omloop; ja! somwijlen slaagt men er in, enkele liberaal gezinden te verschalken, door schrikbeelden, die men hun voorspiegelt, nopens de gevolgen der aanneming van dit of dat artikel der gewijzigd voorgestelde grondwet.

Zoo is nu ook te Middelburg eene reactionnaire petitie in omloop, welke wij met hare inleiding in deze courant zullen mededeelen.

Die zich in deze en dergelijke strikken laten vangen, na vooraf zich liberaal te hebben betoond, mogen toezien, dat zij zich niet te eeniger tijd zullen hebben toetevoegen de woorden van den onsterfelijken Bilderdijk:

Vergeefs gevangen slaaf! gesparteld in een keten,
Vergeefs op de ijzeren schalm uw tanden uitgebeten,
Uw arm verbrijzeld op uw grendelen of ontwricht
Terwijl g' in uw kerkerhol in eigen bloedstroom ligt:
Uw leed vermeerdert slechts!

—

Wij bevelen onze lezers over hetzelfde onderwerp ter lecture de hoofdartikelen der *Arnhemsche Couranten* van 7. en 11. Junij; alsmede de *Kerkelijke Courant* No. 23.

Advertentie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad VLISSINGEN, brengen bij deze ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de KERMIS of JAARMARKT binnen deze Stad een aanvang zal nemen op Maandag den 10. Julij aanstaande, en eindigen op den 22. dier maand. Zullende op de gemelde Kermis geene Bedelaars, Horoscooptrekkers, Loterijspelers of Kwakzalvers worden toegelaten, evenmin als dezulken die, voor zoover gevorderd van geen Patent voorzien zijn.

Wordende alle Kooplieden enz. uitgenoodigd, om, zich vóór den 6. Julij eerstkomende, met franco Brieven en met opgave in Nederlandsche maat, aan den Marktmeester ter erlanging der benoodigde Standplaatsen aan te melden.

Vlissingen, den 10. Junij 1848.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 9. Junij. Te Linz gelijkt het eene ware volksverhuizing. Onophoudelijk komen er van de rijkste inwoners van Weenen aan. Het goud doet 20 en 30 pct opgeld in ruiling tegen papier of zilver. Men spreekt er veel van dat de keizer de kroon zoude nederleggen.

— De oorlog tusschen Pruissen en Denemarken blaakt weder met vernieuwde woede. Het schijnt dat de Deenen bij Sundewitt terug gedrongen zijn, doch niet zonder aanzienlijke verliezen van de Pruissische zijde.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 8. Junij. De toestand van Parijs wordt dagelijks hagchelijker. De zamenscholingen hebben wel is waar nog geene ernstigen botsing veroorzaakt, doch zij worden dagelijks herhaald. Ook gisteren avond te zes ure lieten de zamenscholingen op de boulevards zich zeer ernstig aanzien doch nog meer ten 10 ure. Men hoorde de kreten of „Leve *Barbès* leve *Lodewijk Napoleon!*" Eene aanmaning van eenen commissaris van politie om uiteen te gaan bleef zonder gevolg, andere vermaningen werden met gejouw en geschreeuw beantwoord; eindelijk verschenen detachementen dragonders en lanciers in vollen galop en veegden straten en boulevards schoon. Er waren eenige personen in hechtenis genomen.

NEDERLANDEN.

HULST, den 7. Junij. Heden werd alhier de vijfde, algemeene vergadering der leden van de maatschappij tot aanmoediging en bevordering van den landbouw en de veeteelt in *Zeeland* gesloten, na op gisteren morgen te 10 uren eenen aanvang te hebben genomen. De geachte voorzitter opende de vergadering met eene toepasselijke rede, waarin tevens het belang eener wetenschappelijke beoefening van den landbouw beknoptelijk werd aangetoond. De algemeene secretaris bragt daarna een wel bewerkt en met zorg en orde zamengesteld verslag uit van hetgeen in de onderscheidene sectien der maatschappij gedurende 1847 was verrigt. Vervolgens werden twee bijdragen geleverd, waarvan de eerste te velerlei bevatte, om bepaald te kunnen opgeven, wat eigenlijk het hoofdonderwerp was, terwijl de tweede in een merkwaardig verslag bestond van de verkregen uitkomst van zekere geneeswijze van de schurft der schapen.

Bij acclamatie (zelfs van den veearts *J. C. Kegelaar*) werd aan den veearts van *Hertum* te *Middelburg* eene medaille toegekend wegens zijne loffelijke bemoeijingen tot het afweren der longziekte onder het rundvee, nadat bevorens was te kennen gegeven, dat het schandelijk geschrijf te dier zake in *de vriend van den landman* niet aan eerstgemelden werd geweten.

Een door den voorzitter ter behandeling gesteld onderwerp, ten gevolge van het reeds gevorderde uur aangehouden zijnde tot eene volgende bijeenkomst, scheidde de vergadering, om des namiddags ten 5 uren het beproeven van de meest uit *Zuid-Beveland* aangevoerde werktuigen bij te wonen, hetwelk de belangstelling van honderde aanschouwers heeft getrokken, die daarbij, ondanks het toen min gunstige weder, tegenwoordig waren.

De tentoonstelling van vee enz., heden morgen gehouden, had plaats op een daartoe wel gekozen terrein van den heer *W. Seydlitz* te *Hulst*, alwaar, wanneer de berigtgever zich niet misteld heeft, zes hengsten, 2 ruinen, 32 merriepaarden, 6 veulens, 10 stieren, een os, 24 koeijen, 27 vaarzen, 26 schapen, 3 varkens en onderscheidene werktuigen en gereedschappen van landbouw werden aangetroffen, waarvan onderscheidene stuks door bevoegde keurmeesters zijn bekroond geworden, en waarbij op nieuw voor ieder onpartijdige duidelijk was, hoe zeer het Engelsche ras door croisering en doelmatige behandeling in den *Wilhelminapolder* als inlandsch geworden, het niet veredeld, inlandsch ras in vele opzigten overtreft, hebbende het van dáár aangebragte door den heer *I. G. J. van den Bosch* niet weinig bijgebragt, om deze tentoonstelling belangrijk te maken.

Voor zoo veel vernomen is, heeft een nieuwe koorn- en graanmolen van *E. Slok* te *Zuiddorpe* eenen eersten prijs van ƒ 25 getrokken, en is de tweede ter waarde van ƒ 15 toegekend aan *M. van Weele* te *Wilhelminadorp* voor eenen aangebragten cultivator. Eene zilveren medaille zou zijn toegekend geworden aan *E. Pateer* te *Hontenisse* voor eenen waleploeg, eene bronzen medaille voor een dito met ijzeren as aan *A. de Roo* te *Westdorpe*, eene dito voor eenen toestel voor droezige paarden van *H. J. Hendrikse* te *Middelburg* en zou eervolle melding zijn gemaakte van eene snijmachine, aangebragt door den heer *I. G. J. van den Bosch*.

Na den afloop der tentoonstelling vereenigden de leden zich aan eenen vriendschappelijken maaltijd, tegen heden namiddag te vijf uren, en wel in de daartoe smaakvol ingerigte bovenlocalen van het stadhuis, welke maaltijd zich onderscheide door keurige spijzen en goeden wijn voor betrekkelijk weinig geld, waarbij gulle vrolijkheid voorzat en onderscheidene toasten werden ingesteld, gewijd aan den Koning en het vaderland, aan den heer staatsraad gouverneur dezer provincie, aan de heeren staten van *Zeeland*, aan den heer voorzitter, aan den bloei en de uitbreiding der maatschappij, aan de verbetering van de veeteelt, aan de verbetering van den toestand der arbeidende klasse, aan de toekomst des vaderlands enz. De maaltijd werd bijgewoond, even als de algemeene vergadering van gisteren door den heer *Versluis* als lid van gedeputeerde staten, door de heer *Gevers Deynoot* en *T'hooft* leden der *Zuid-Hollandsche* maatschappij van landbouw en andere aanzienlijke personen, zoomede door onderscheidene landbouwers uit alle districten van dit gewest.

Bij het afzenden dezes duurt het broederlijk zamen zijn der leden voort, en heeft dit allezins het aanzien van nog al eenigen tijd te zullen aanhouden.

Lang zal dit voor de leden der maatschappij in de eerste plaats, doch schier voor het geheele district en bepaaldelijk voor de burgerij te *Hulst* allezins heugelijke feest in ieders aandenken alhier blijven, en worden bij de algemeene tevredenheid de beste wenschen geuit voor den toenemenden bloei der maatschappij en vooral dat de landbouwers het nut door haar aangebragt meer en meer mogen inzien en tot hare instandhouding en uitbreiding mogen blijven bijdragen.

— Terwijl *Boas* en *Judels* de Deventerkermis met hun Solons des Variétés opluisterden is te 's Hage weder eene andere komedie gespeeld. — Den 5. dezer heeft aldaar de plegtige onthulling van het standbeeld van *Willem I.* plaats gehad en is door den Heer *De Kempenaer* daarbij het woord gevoerd. Het is onbegrijpelijk welken invloed de Oranjetinctuur op allen die zich in de hoflucht bewegen schijnt te hebben, en zelfs zij, die men zich zoo gaarne als eerlijk en standvastige volksvrienden voorstelde, er voor bezwijken. Zoo spreekt de Heer *de K.* als zijn *eerbiedig gevoelen* tot Z. M.: „het *wijze beleid* Uw. M. heeft alle gevaar van ons voorvaderlijk erf afgeweerd, in ons midden rust, orde en tevredenheid (!?) verzekerd, en betuigd en betoond, alle offers veil te hebben, die strekken kunnen om de grondslagen van ons volksgeluk te verbeteren, aan de billijke vorderingen van onzen tijd regtmatige voldoening te verschaffen en *de weldaden uwer regering ruimer en zekerder te genieten te geven.* — — Ik vinde geene woorden, om geheel uit te drukken de mate der erkentelijkheid, die wij U. M. daarvoor verschuldigd zijn. — — *En rijst er op dezen oogenblik nog geen standbeeld u ter eere in marmer of metaal;* in onze harten en in die onzer kinderen en kindskinderen is u alreeds verworven eene gedenkzuil der dankbaarheid, der eeuwen tand te sterk, en, bij het loeijen der orkanen, onwrikbaar vast."

Waarlijk, als wij ons herinneren, dat de heer *de K.* eens *Loevestijn* bezong en zwoer zijne zonen daar te zullen brengen om hen lessen van Vaderlandsche geschiedenis te geven; weten wij niet meer wat wij denken moeten, daar wij bij deze gelegenheid toch aan geene satyre willen gelooven. Met verdubbelden nadruk bidden wij echter *Willem I.* na: „o God! ontferm u over hen en over dit arme volk!"

INGEZONDEN STUKKEN.

Het kan den burger van den staat, die belang stelt in deszelfs onafhankelijk bestaan en bloei, niet ten kwade geduid worden, zoo hij ter goeder trouw denkbeelden oppert, die hij vermeent nuttig te zijn om aan anderen mede te deelen. Het is een verblijdende waarheid geworden, dat de regering tot de overtuiging gekomen is, dat er iets gedaan moet worden, om den arbeidenden en tot den middenstand behoorenden burger het bestaan gemakkelijker en dragelijker te maken; opdat hij, tot zijn levensonderhoud vooral, zich van de noodwendigste levensbehoeften voorzien kunne; opdat hij het brood en vleesch, (gelijk welhaast het geval had kunnen zijn) niet alleen meer bij name kenne, maar ook zich goedkooper aanschaffen kunne. Tot bereiking van dit doel schijnt men zich slechts twee wegen als doelmatig voor te stellen; bezuiniging en een income-tax. Het eerste is prijzenswaardig, het tweede gevaarlijk. Wij voor ons vermeenen dat er een korter en meer gelijkwerkenden maatregel aangewend kan worden, waartoe de herziening der grondwet het gunstigste oogenblik aanbiedt, namelijk: de twee ministerien van eeredienst te doen vervallen en geen geestelijken door den lande te bezoldigen. Dit zoude af dadelijk 3 millioenen gulden besparen, en daarbij gevoegd eene bezuiniging van een paar millioenen op het budget van oorlog, en van buitenlandsche zaken zoude af dadelijk voorzien in hetgeen wat geslagt en gemaal opbrengt, en deze drukkende belasting zou alzoo kunnen achterwege blijven. Het inwerking brengen van een income-tax zoude de arbeidenden stand noch der middelklasse baat aanbrengen. Elk vermogende, die zoude meenen te veel te moeten opbrengen, zoude of het land verlaten of zich trachten schadeloos te stellen door minder te laten werken en op zijne verteringen inkrimpingen te maken, terwijl, wanneer de geestelijken, door hunne leken betaald werden, het een betrekkelijk geringe kerkelijke belasting zoude daarstellen, die bij omslag en opbrengst der kerkplaatsen als anderzins, gelijkwerkend en gemakkelijk optebrengen en te verkrijgen zijn.

Het is waar, het getal der geestelijke herders zoude welligt verminderen, doch dit konde de kerkleer niet schaden, (wij bezigen hier opzettelijk het meestal oneigenaardig gebruikt wordende woord godsdienst niet, want er is slechts één en onverdeelbare godsdienst; de verschillende vormen of kerkleeren zijn slechts de steunsels of krukken, om op onderscheiden wijzen het doel der godsdienst te bereiken.) Men rigte zijn blik eens achterwaarts! Voor de restauratie betaalden de gezindten hunne eigene predikanten; hun getal was toen aanmerkelijk geringer en niettemin werden er meerdere kerkdiensten gehouden dan thans; de heeren waren minder op hun gemak en moesten iets doen om te bewijzen, dat zij het geld verdienden. Ook zoude deze maatregel, zoo het ons voorkomt, niet weinig leiden tot gemakkelijker regeren. Aan die heeren zoude dan de moeite bespaard worden met de staatshuishoudelijke aangelegenheden zich te bemoeijen; en de naijver die telkens zich in de twee kerken openbaart, als of de een telkens boven de andere begunstigd wordt, zou vervallen. Dat nu iedere kerk zijn eigen herder onderhouden kan, is wel niet twijfelachtig. Bij het beroep van den predikant naar eene andere standplaats, ziet men al te vaak, welke geldelijke aanbiedingen aan een beroepene al aangeboden en door hem aangenomen worden, om voor het op hem uitgebragte beroep te bedanken. En onderhouden de afgescheidene hunne leeraren ook niet zelven? Buitendien zouden de rijkere gemeenten de armere kunnen en behooren te hulp te komen.

Als het beginsel zal zijn aangenomen, zal zich de wijze van uitvoering wel regelen. N.

ADVERTENTIEN.

WIJNEN EN MINERALE WATEREN.

A. RUYSCH heeft ontvangen verschillende soorten van MINERALE WATEREN, IN HALVE KRUIKEN, versch van de bronnen. — Is ruim gesorteerd in RIJNWIJNEN, van de edelste gewassen en BRAUNENBERGER en PISPORTER MOESELWIJNEN; — Fransche DEJEUNÉ WIJNEN, zoo als CHABLIS, GRAVES, SAUTERNE enz. enz. — ECHT KIRSCHEN WASSER DE NEUCHATEL en FIJNE FRANSCHE LIKEUREN, waarbij de ANNISETTE ROSE, de BORDEAUX, RATAFIA, de MONTPELLIER enz. enz. enz. — Alles tot zeer billijke prijzen.

Vlissingen, 12. Junij 1848.

§ § § De ondergeteekende verwittigd een ieder, het zij wie het zij, NIETS OP HAAR NAAM AF TE GEVEN, terwijl zij voor geen betaling in staat.

Vlissingen, den 11. Junij 1848.
De Wed. STECHER.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
Junij 1848.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	15,	vm.	10,30 ure.	Donderdag	15,	vm.	11,30 ur.
Vrijdag	16,	«	11,30 «	Vrijdag	16,	pm.	12,30 «
Zaturdag	17,	*niet varen.*	«	Zaturdag	17,	*niet varen.*	«
Zondag	18,	nm.	1 «	Zondag	18,	nm.	2 «
~~Maandag~~	~~19,~~	~~«~~	~~1,30 «~~	~~Maandag~~	~~19,~~	~~«~~	~~2,30 «~~
Dingsdag	20,	«	2 «	Dingsdag	20,	«	3 «
Woensdag	21,	«	2,30 «	Woensdag	21,	«	3,30 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. Junij. Sedert den 10. dezer is alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:
Eugène, J. Roeners, Hull, manufacturen; Belside, J. Steel, New-Castle, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Onderneming, G. Riekniers, stukgoed, Rio-Janeiro.

Van Brussel gezeild:
Margaretha Sarah, J. S. Ketelof, stukgoed; Londen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Kammers- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.